

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem a ve věci

žalobce: **J. R.,**
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Fleglem,
se sídlem K Chaloupkám 3170, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2020, č. j.
088501/2019/KUSK/OLPPŘ/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Dobříš (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 6. 2019, č. j. MDOB 22405/2019/Jur, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč.

2. Žalobce v podané žalobě uplatnil celkem tři žalobní body: 1) absenci výzvy k doplnění odvolání, 2) neprovedení dokazování a 3) nevyrozumění o možnosti žádat nařízení ústního jednání.
3. Pokud jde o první žalobní bod, žalobce uvádí, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal blanketní (neodůvodněné) odvolání, v němž na 10 stranách A4 pouze překopíroval část textu diplomové práce „Řízení o přestupcích“ M. V. z roku 2016, dostupné volně na internetu. Odvolání tedy neobsahovalo náležitosti podle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný byl za této situace povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat žalobce k odstranění nedostatků podání. To však žalovaný neučinil a rozhodl o blanketním odvolání, aniž znal odvolací důvody a aniž žalobce vyzval k odstranění vad, jimiž odvolání trpělo. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, a na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 52/2014-31.
4. Pokud jde o druhý žalobní bod, pak žalobce namítá, že nebyl v žádné fázi řízení vyrozuměn o provádění dokazování, což je v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu. Nadto o provedení důkazů nebyl vyhotoven protokol podle § 18 odst. 1 správního řádu. K tomu odkázal na náleze Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, a navazující judikaturu NSS. Uvedl, že mu byla odepřena možnost řádně uplatňovat svá práva, zejména právo na obhajobu, právo být osobně přítomen projednání své věci a právo bezprostředně se vyjádřit k provedeným důkazům, když žádné provedeny nebyly.
5. Ve třetím žalobním bodu pak namítl, že nebyl poučen o možnosti žádat nařízení ústního jednání, jak požaduje § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že obsahem odvolání byla řada námitek, byť obecných, které však „neodůvodněnost“ odvolání nevytváří. Je běžnou praxí advokátů podávat pouze obecné námitky, což je samozřejmě jejich právo. Žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí nejen podle zákonů, ale i podle běžně podávaných odvolacích důvodů, a vyjádřil se nejen k procesní stránce věci, k materiálnímu znaku přestupku, ale i k vině a výši sankce. Uvedl, že nebyl povinen vyzývat žalobce k doplnění odvolání, které obsahovalo srozumitelný text, například námitky strana druhá odvolání, kde je uvedeno: *„K tomuto si dovolím jistou komparaci s trestním právem, kde podle účinného trestního zákona je možné uplatnit odpovědnost za trestný čin pouze v případě, že takový čin je mimo jiné společensky škodlivým“*, což jako konkrétní odvolací námitku bezesporu vyhodnotit lze.
7. Pokud jde o druhou žalobní námitku, odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a uvedl, že žalobce si vyžádal „kopii kompletního spisového materiálu“ dne 23. 3. 2019, resp. dne 2. 4. 2019, přičemž rozhodnutí ve věci bylo doručeno až dne 12. 6. 2019 a žalobce tak měl dva měsíce k uplatnění námitek.
8. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobce byl prokazatelně seznámen s právem požadovat ústní jednání.

II. Obsah správního spisu

9. Z oznámení Městské policie Dobříš o přestupku ze dne 6. 8. 2018 vyplývá, že dne 5. 8. 2018 byla vozidlu P. P., RZ: X, jehož provozovatelem byl žalobce, naměřena v Pražské ulici v Dobříši rychlost 63 km/h (po zohlednění odchylky 60 km/h), přičemž na daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.
10. Dne 8. 8. 2018 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k uhrazení částky 500 Kč. Na tuto výzvu zareagoval žalobce sdělením ze dne 17. 8. 2018, podle kterého automobil řídil L. S..
11. Po neúspěšném pokusu o předvolání L. S. vydal správní orgán I. stupně dne 25. 3. 2019 příkaz, jímž shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 9 rozsudku porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč. Dne 29. 3. 2019 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor, přičemž zároveň požádal o zaslání kompletního spisového materiálu. Dne 3. 4. 2019 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Toto vyrozumění mu bylo doručeno dne 4. 4. 2019. Dne 30. 4. 2019 byl žalobce opětovně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, přičemž v poučení tohoto vyrozumění je uvedeno, že žalobce má právo žádat o nařízení ústního jednání „podle § 80 odst. 2 správního řádu“. Toto vyrozumění mu bylo doručeno dne 30. 4. 2019.
12. Dne 10. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 9 rozsudku porušil ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 6. 2019 jedenáctistránkové odvolání psané drobným písmem. Dne 23. 3. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobce žádným konkrétním způsobem meritum věci nezpochybnil. Z obsahu podaného odvolání je nepochybně seznatelné, že v tomto žalobce popisuje pouze obecně postupy správních orgánů v přestupkovém řízení a práva účastníků řízení a v souvislostech pak odkazuje na judikaturu NSS. Žalovanému se obsah podaného odvolání jeví příkladně jako „bakalářská práce“ na téma správního řízení, datovaná ještě před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, jejíž autor se zabýval právní teorií ve vztahu ke správnímu řízení. Žalobce však, ač se v obsahu odvolání zabýval průběhem řízení (obecně na úrovni právní teorie), neuvedl žádné konkrétní rozporné skutečnosti. Dle se žalovaný zcela ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne

29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).

15. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že měl být vyzván k odstranění vad svého odvolání. Tato námitka není důvodná. Soud předně konstatuje, že institut odstranění vad podání slouží k ochraně práv účastníka a k tomu, aby mohla být podání věcně projednána. V projednávané věci žalobce předložil jedenáctistránkové odvolání, které skutečně nebylo žádným způsobem vztaženo ke konkrétní věci (jednalo se o výtažek z diplomové práce studentky Masarykovy univerzity), nicméně svědčilo o tom, že si žalobce svých práv je dobře vědom (soud zde předpokládá, že žalobce text použitý v odvolání nejen zkopíroval, ale rovněž i četl). Soud nemůže než dospět k závěru, že cílem podání jedenáctistránkového drobným písmem psaného odvolání, které toliko kopírovalo diplomovou práci, bylo zjevně dosáhnout zamítavého odvolacího rozhodnutí a otevřít tak prostor k uplatnění tohoto žalobního bodu. Takové jednání nelze charakterizovat jinak než jako zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany. Žalovaný proto nepochybil, pokud žalobce nevyzval k doplnění odvolání a o odvolání rozhodl. K tomu je třeba rovněž dodat, že institut odstranění vad podání by v tomto případě sloužil k tomu, aby měl žalobce možnost uplatnit veškeré námitky, které proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl. Jelikož žalobce v průběhu celého správního a soudního řízení žádné takové námitky neuvedl, je soud rovněž přesvědčen, že postup žalovaného nemohl mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv, jelikož zde není argument, který by žalobci nebylo umožněno vznést. Pro úplnost soud dodává, že byť takto zjevně nebyly myšleny, odvolání obsahuje některé argumenty, které lze pochopit jako odvolací námitky (viz např. bod 6 rozsudku). K žalobcem odkazované judikatuře pak soud dodává, že skutkové okolnosti jsou v tam projednávaných věcech odlišné, jelikož v případech posuzovaných NSS a Krajským soudem v Hradci Králové dali odvolatelé ve svých odvoláních jasně najevo zájem odvolání doplnit (v jednom případě odvolatel požádal o stanovení lhůty k doplnění odvolání, ve druhém sám uvedl, že odvolání ještě bude doplněno). Takové okolnosti však v projednávané věci nenastaly, jelikož žalobce ve svém jedenáctistránkovém odvolání žádným způsobem neindikoval záměr toto odvolání doplňovat.
16. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že nebyl v žádné fázi řízení vyrozuměn o provádění dokazování, což je v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu. Nado to provedení důkazů nebyl vyhotoven protokol podle § 18 odst. 1 správního řádu. Tato námitka není důvodná. Situace v projednávané věci je ve všech podstatných okolnostech shodná se situací, kterou posuzoval NSS v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, v němž uvedl, že *„stěžovatelce lze zčásti přisvědčit v tom, že magistrát pochybil, když ve věci prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání, aniž by ji o tom předem vyrozuměl a aniž by o tom pořídil protokol. Magistrát přitom nepochybně dokazování prováděl, neboť vyšel jak z fotografií místa spáchání přestupku přiložených k úřednímu záznamu policie ze dne 15. července 2014, tak i z dalších listin založených ve spise (zejména z výše uvedeného vyrozumění Obvodního oddělení Policie ČR v J. ze dne 30. října 2014). Provádění dokazování mimo ústní jednání je sice ve správním řízení možné, avšak účastník o něm má být předem vyrozuměn (§ 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být pořízen protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS). V tomto případě Nejvyšší správní soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení*

stěžovatelky žádný možný vliv uvedené procesní vady na zákonnost výsledného rozhodnutí nevyplývá. Stěžovatelka měla možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy magistrátu ze dne 6. listopadu 2014, avšak neučinila tak. Jak již bylo výše řečeno, možnost vznést své hypotetické výtky proti shromážděným důkazům ponechala nevyužitou i před krajským soudem. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se magistrát s důkazy bezprostředně seznámil, jako tomu bylo v případě posuzovaném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. dubna 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, č. 2633/2012 Sb. NSS, kde šlo o provedení důkazu promítáním audiovizuálního záznamu před kolektivním správním orgánem. Stěžovatelka tak nenabídla soudu žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usoudit, že jí namítané vady řízení mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Soud se ze shora uvedenými závěry NSS ztotožňuje. I v projednávané věci došlo k pochybení správního orgánu I. stupně, nicméně toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce měl dostatek možností seznámit se se shromážděnými důkazními prostředky a měl možnost uvést vše, co proti nim namítá, což však v průběhu správního ani soudního řízení neučinil.

17. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že nebyl poučen o možnosti žádat nařízení ústního jednání. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce o této možnosti poučen byl, a to ve vyrozumění ze dne 30. 4. 2019, které mu bylo téhož dne doručeno. Pouze pro úplnost soud uvádí, že v tomto vyrozumění správní orgán prvního stupně omylem odkázal na § 80 odst. 2 správního řádu místo na § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně toto pochybení je toliko zjevnou písařskou chybou, která nic nemění na tom, že žalobce by výslovně poučen o právu žádat nařízení ústního jednání.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2020

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce